

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκατος. Ὁ τύπ. ἀνωκατίζω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *ἀνώκατος, δι' ὃ ἰδ. ἀνάκατος.

1) Ἀναμειγνύω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ἀνακατίστηνα οἱ γενεῖς ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. 2) Προξενῶ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν Κρήτ.: Ἄσμ.

Σὰν εἶδασιν οἱ Χριστιανοὶ πῶς θενὰ τοῖ πατήσων.
δίδου τοῦ τσεπανὲ φωθῖα γὰ νὰ τσ' ἀνωκατίσων
(τσεπανὲς = πυριτιδαποθήκη) Κρήτ.

Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατουλ-
λεύω, ἀνακατώνω.

ἀνακατισμός ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατίζω.

Σύγχυσις, ταραχή, φιλονικία: Ἐγίνηκε μεγάλος ἀνακα-
τισμός. Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατούρα Β1. Πβ. ἀνα-
κάτεψι.

ἀνάκατος ἐπίθ. κοιν. ἀνάκατους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέ-
κατος Θήρ. Α.Κρήτ. Κύθν. κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἄνω κάτω συνεκφερομένων περιφρα-
στικῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ φύρδην μίγδην διὰ τοῦ μεταβα-
τικοῦ τύπ. *ἀνώκατος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ.
Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 21.

1) Ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος κοιν.: Ἀνάκατοι λογαρια-
σμοί. Ἀνάκατο σπῖτι. Ἀνάκατα βιβλία. 2) Ἐκεῖνος ποῦ
δὲν εἶναι ἀμιγής, μεικτὸς κοιν.: Ἀνάκατος κόσμος (ἄνθρω-
ποι διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων, διαφόρου γένους καὶ
διαφόρου ἡλικίας). Ἀνάκατα ἀχλάδια - κυνδῶνα - μῆλα - πορ-
τοκάλια κττ. (διαφόρων μεγεθῶν καὶ ποιότητων). Σιτάρι
καὶ κριθάρι ἀνάκατο. Φασόλια καὶ κουκκιά ἀνάκατα. Ἀλεύρι
- ψωμί ἀνάκατο (ἀνάμεικτον ἐκ σίτου καὶ κριθῆς). Ἀσπρό-
χωμα καὶ κοκκινόχωμα ἀνάκατο κοιν. Ἦταν γ' ναῖκις ἄντρες
᾿ς τ' ἡκκλησιὰ ἀνάκατ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνάκατη φυλὴ
(λαὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ πρόσωπα διαφόρων φυλῶν)
Ιδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 116. Σὲ λίγο φάνηκε ἀνάκατος
ροῦχα καὶ κόκκαλα ὁ σκελετὸς ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ.
ἡθογραφ. 2,39. || Ποίημ.

Κουφάρια χίλια μύρια ἀνάκατα
γδυμένα, ἀγνώριστα, συντρίμμα

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 132. Συνών. ἀνακατεμένος
(ἰδ. ἀνακατεύω Α5), ἀνακατερός, ἀνακατευτός 1,
ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω), ἀνακατωτός.

3) Ὁ μὴ ἔχων ὁμοιότητα πρὸς ἄλλον, ἀνόμοιος Λεξ.
Δημητρ.: Μὲ ἀνάκατα ἐπιπλα στόλισε τὸ σπῖτι του. 4)
Ὡς οὐς., τάσις πρὸς ἐμετὸν Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α2.

ἀνακατουλλεύω ἀμάρτ. ἀνεκατουλλεύω Α.Κρήτ.
ἄνεκατουλλεύω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ὄν. ἀνακατούλλης.

Ἀνακινῶ, μετακινῶ πράγματα ζητῶν νὰ εὕρω τι:
Εἶδα ἄνεκατουλλεύεις μέσα ᾿ς τὸ κοφίνι; Ἀνεκατουλλεμένα
ἠῦρηκα τὰ ροῦχα καὶ δὲ γατέχω ποῖος τὰ ἄνεκατούλλεψε.
Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατίζω, ἀνα-
κατώνω.

ἀνακατούρα ἡ, Κέρκ. Κεφαλλ. κ.ἄ. —Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
πβ. τρώγω - ἔφαγα - φαγούρα, χάνω - χασούρα,
χαίρετῶ - χαίρετούρα κττ.

Α) Κυριολ. 1) Ἀνάμειξις, σύμφυρσις πραγμάτων
ἐνθ' ἀν. 2) Τάσις πρὸς ἐμετὸν ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνακάτεψι Α2.

Β) Μεταφ. 1) Θόρυβος, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. Συνών.
ἀναδεμός, ἀνακατισμός. 2) Ἔρις, φιλονικία
ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτεψι.

ἀνακατούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄνεκατούρα Θρακ.
(Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Ραδιοῦργος, σκανδαλοποιός. Συνών. ἀναγορεῖαρις,
ἀναγορευτής, ἀναδευτής, ἀνακατεψιάρις, ἀνακα-
τωσιάρης, ἀνακατωσοῦρης, ἀνακατωτήρι 2, ἀνακα-
τωτής, ἀνακατωτούρης, περαξιάρης, σκανταλιάρης.

ἀνακατούρι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Εὐλὸν μὲ τὸ ὅποιον ἀνακατώνουν ὑγρόν τι.

ἀνακατοῦσα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀνεκατοῦσα Θήρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185.
Ἡ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν προξενούσα, ἄτακτος.

ἀνακατούσης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκατούσης Θήρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν
Ἀθηνᾶ 37 (1925) 197.

Ὁ προξενῶν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν.

ἀνακατσαρώμος ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκατσαρώμος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατσαρώνω, παρ' ὃ καὶ ἀνεκα-
τσαρώνω.

Ἡ ἐκ φόβου ἢ ψύχους συστολή, δειλία: Μουρὲ μίλησε,
παιδί μου, σάλεψε, εἶδ' ἀνεκατσαρώμος εἶν' εὐτός!

ἀνακατσαρώνω ἀμάρτ. ἀνεκατσαρώνω Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Μέσ. ἀνασαντσαρώνομαι Λεξ. Αἰν. ἀνασκουν-
τσαρώνομαι Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κατσαρώνω. Περὶ
τῆς γενέσεως τοῦ σ ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr.
Jahrb. 6,430.

1) Συστέλλομαι ἐκ φόβου ἢ ψύχους Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Μὰ γὰρ κα' ἐνεκατσαρώσεσ ἐσύ; Εἶδα ἔχεις κα' εἶδ' ἀνεκα-
τσαρωμένος; 2) Μέσ. ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἐκ
τρόμου ἢ ὀργῆς ὡς αἱ τῆς γαλῆς, ἐξαγριώνομαι, φρικιῶ
Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.) —Λεξ. Αἰν. Συνών. ἀνακα-
τσαρίζω 1, ἀνατριχίζω.

Πβ. ἀνακατσιάζω 1. ἀνακατσοιλλώνω, *ἀνακα-
τσοιλλεῖν.

ἀνακατσιάζω, ἀναγατσιάζω Κεφαλλ. (Λειξούρ.
κ.ἄ.) ἀνακατσιάζω ἐνιαχ. ἀνασαντσαρίζω Κεφαλλ. —ΑΛα-
σκαράτ. Στιχουργ. 60 ἀνασαντσαρίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀνακατιῶ Κύπρ. ἀνακατσιῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνεκατσιῶ
Κύπρ. ἄνεκατιῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κατσαρίζω.

1) Φρικιῶ ἐκ ψύχους, ὀργῆς, τρόμου κττ., ἀνορθοῦνται
αἱ τρίχες μου ἐκ ψυχικοῦ τινος πάθους Κεφαλλ. (Λειξούρ.
κ. ἄ.) Συνών. ἀνακατσαρώνω 2, ἀνατριχίζω.

β) Ἀνορθώνομαι, ἐπὶ τριχῶν ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.:
Ποίημ.

Τὸ μουντάκι τοὺς ἀνατριχισμένο
λές πῶς τοὺς ἀνασαντσαρίζεσ ἀπὸ ἀρρώστια.

Καὶ μετβ. ἀνορθώνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνασαντσαρίζ' τὰ
μαλλιά τοῦ σκ' ἄλλι. 2) Μετβ. καὶ ἀμετβ. αἰσθάνομαι ἀηδῖαν,
ἀποστρέφομαι Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ.: Ἀνακατιῶ τὸν χα-
λουβᾶν καὶ τὴν ταχὴν, γιατί ἡῦρα πολλὲς φορὲς μοῦγες Κύπρ.

